

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה
וילדיהם: יהושע וזוגתו דינה גוטמן, שירה,
אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג

"אין סיבה לייאוש"

פרופסור אברהם טייטלבוים

שמי אברהם דוד טייטלבוים, אם כי אני מוכר יותר בשמי הלועזי, פרופסור אלברט טייטלבוים.

גדלתי במונטריאול, ועד לגיל שנים עשרה הייתי בן יחיד להוריי. שני הוריי היו חירשים-אילמים, ואתנו בדירה התגוררו גם סבי ודודי. בביתנו שמרו כשרות, וקיבלתי חינוך יהודי מסורתי, אם כי לא זכיתי לחינוך יהודי פורמלי וגם לא למדתי בישיבה.

בשנת תשי"ח (1958), השנה השנייה ללימודיי במכללה, זכיתי לפגוש את הרב אליה ליפסקר, שבזכותו נפגשתי לראשונה עם הרבי. אותה פגישה ראשונה עם הרבי התקיימה זמן קצר לאחר חתונתי, בשנת תשי"ט (1959). אשתי הטרייה ביקשה לנסוע לניו יורק, וכמו בעל יהודי טוב, ליוויתי אותה בנסיעתה. באותה הזדמנות, בעזרת מעורבותם של הרב ליפסקר ושל אחיו ינקל, פגשתי את הרבי.

באותו שלב אמנם שמרתי מצוות, וחשתי די בנוח בכל הנוגע למצב ה"יידישקייט" שלי, אולם ההיכרות שלי עם חב"ד הייתה מוגבלת. פעילות הקירוב והפצת היהדות של תנועת חב"ד באותה תקופה טרם הגיע לממדים שאליהם היא צמחה כעבור כעשר או עשרים שנה, כתוצאה ממבצעי המצוות של הרבי.

העצה הטובה ביותר שקיבלתי מהרבי באותה פגישה ראשונה הייתה להיות בקשר עם הרב ניסן מנגל, שלימד אז בישיבת חב"ד-ליובאוויטש במונטריאול. שמעתי בקול הרבי, וכך הפך הרב מנגל למורה הרוחני שלי, וסייע לי להשלים את

הפער שחסר לי, מאחר שמעולם לא למדתי בישיבה. הוא היה מורה מסור וסבלני; הרבי הפקיד אותי בידיים טובות מאוד.

כעבור כמה שנים, אחרי שהשלמתי את לימודיי לתואר שני במתמטיקה באוניברסיטת מק-גיל במונטריאול, שקלתי ללכת ללמוד תקופת מה בישיבה. נסעתי לפגוש את הרבי, ולשאל אותו האם כדאי שאעשה את הצעד הזה. אולם, תשובתו הייתה שלילית. הוא סבר שעלי להמשיך וללמוד לקראת תואר שלישי, שכן אוכל להצליח יותר וגם להביא יותר תועלת כאשר יהיה בידי תואר Ph.D. גם הפעם, שמעתי בקולו של הרבי.

סיימתי את לימודיי, אבל סיום עבודת התזה לדוקטורט התעכבה והתמשכה זמן רב. בשלב מסוים, בשנת תשכ"ד (1964), כתבתי לרבי והיבעתי את הייאוש ואת התסכול שחשתי נוכח

«

המצב. בתגובה, קיבלתי ממנו את המכתב הבא, שאת חלקו אצטט כאן:

שלום וברכה. . . הסיבה שאני כותב אליך כעת, היא כדי להביע את פליאתי כמו גם את אכזבתי מכך שמכתבך נכתב מתוך מצב רוח של ייאוש בכל הנוגע לבעיה עם התזה שלך. כפי שבוודאי שמעת מאחרים, אין זו תופעה חריגה כלל שמתחילים לעבוד על תזה, ומשקיעים בכך זמן ומאמצים ניכרים, רק כדי לגלות לבסוף שנדרשת בחינה מחדש.

אף שאיש אינו יכול להבין את שיקולי הבורא, אין ספק שהשגחתו הפרטית של הקב"ה חלה על כל אחד ואחת בפרט, ומאחר ש"טבע הטוב להיטיב", הרי המסקנה הראשונה מכך היא - כלשון חז"ל - ש"כל מה דעביד רחמנא, לטב עביד [כל מה שה' עושה, הוא לטובה]", ויתרה מכך - "גם זו לטובה". הבעיות שלי עם התזה נמשכו, וכעבור חצי שנה, קיבלתי עוד מכתב מהרבי בנושא זה:

שלום וברכה. קיבלתי את מכתבך ללא ציון תאריך בו אתה כותב על היחס המאכזב שבו נקט המנחה שלך לעבודת התזה כלפי עבודתך, תוך שהוא מצהיר כי הוא מצא פתרון פשוט לבעיה הכללית, וכי כפועל יוצא מכך, תידרש עבודה נוספת וכו'.

. . . מכל מקום, אין סיבה לייאוש, והקב"ה - המשגיח על כל אחד ואחת בפרט - בוודאי ינחה אותך בדרך שהיא טובה עבורך, הן בגשמיות והן ברוחניות.

הרבי חתם את המכתב בהתייחסות לארגון שעל אודותיו הזכרתי במכתבי אליו, ארגון שעסק בלימודי פילוסופיה, מדע ודת. בהקשר לכך כתב הרבי:

אני מקווה שהביקור שלך בקבוצה יהיה ביקור מעורר, ושתחלוק את ההשראה שקיבלת עם אחרים בסביבתך, וזכור תמיד כי "דברים היוצאים מן הלב, נכנסים אל הלב".

בברכה,

מ. שניאורסון.

זמן קצר אחרי חילופי דברים אלו, החלטתי לגנוז את נושא התזה המקורי שלי, ולהתחיל מחדש. הוקצה לי מנחה חדש לעבודת התזה, והפעם העניינים התקדמו בצורה הרבה יותר חלקה. תוך שלוש שנים - כלומר עד שנת תשכ"ז (1967) - כבר קיבלתי את תואר הדוקטורט. מיד אחר כך קודמתי בעבודה, נכנסתי לעסוק במחקר סטטיסטי בתחום מסוים, שמאפשר גם עיסוק ביעוץ. זהו התחום שבו אני עוסק עד היום, וזו עבודה שאני באמת נהנה ממנה.

אני סבור שאני חב רבות לעצותיו של הרבי בזמנים היותר רגישים בחיי. הרבי החדיר בי את ההכרה בכך שכל מה שה' עושה הוא לטובה, אפילו כאשר איננו מבינים תמיד מדוע התרחשו כך הדברים. ויותר מכל, אני אסיר תודה לרבי על חדות העין שגילה כאשר זיהה איזה מין טיפוס אני ואת הכיוון שאליו עלי להתפתח בחיים, ובמיוחד על כך שהעניק לי עידוד בזמנים שבהם הכי הייתי זקוק לו.

ד"ר אלברט טייטלבוים שימש כפרופסור למתמטיקה באוניברסיטת מק-גיל עד לפרישתו בשנת תשס"ו (2006). הוא רואיין במונטריאול בחודש שבט, תשע"א (2011).

מוזכר ומופיע באה"ק ע"י צעירי אמרת חב"ד / המרכז לעזרי שלוחות טל' 03-373-1777

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תש"א (1941) — לרבי הרי"צ נודע כי בתו וחתנו, הרבי והרבנית, קבלו שבועיים קודם לכן וויזות שיאפשרו להם להימלט מאירופה בעיצומה של מלחמת העולם השנייה. יציאתם הנסית הושלמה כחודשיים אחר כך, עם הגעתם לארה"ב בכ"ח בסיוון. ד' באייר

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015